УДК 342.53, 340.131.5

DOI: <https://doi.org/10.47567/bomivit.1-4.2020.04>

Р. В. Чорнолуцький,

доктор юридичних наук
доцент кафедри міжнародного права
та порівняльного правознавства
Національного авіаційного університету
адвокат

chornolutskii.ruslan@ukr.net

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5279-1383>

В. В. Гуменюк,

кандидат юридичних наук
доцент кафедри кримінального права
Національний університет

«Одеська юридична академія»

Gumeniuk.vitalii.1@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-4465-763x>

ДОСВІД КОНСТИТУЦІЙНОЇ ПРАВОТВОРЧОСТІ

R. V. Chernolutsky,

Doctor of Law
Associate Professor
of the Department of international law and comparative law,
National Aviation University
barrister

chornolutskii.ruslan@ukr.net

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5279-1383>

V. V. Humeniuk,

PhD in Law
Associate Professor of the Department of criminal law
National University
«Odessa Law Academy»

Gumeniuk.vitalii.1@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-4465-763x>

EXPERIENCE OF CONSTITUTIONAL LAWMAKING

КОНСТИТУЦІЙНА СКАРГА

щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність)
окремих положень пункту 2 частини 2 статті 13 Закону України «Про Регламент

Верховної Ради України», частини 1 статті 14 Закону України «Про статус народного депутата України», частини 2 статті 6 Закону України «Про комітети Верховної Ради України»

Відповідно до частини четвертої ст. 55 Конституції України, кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених цією Конституцією, та у порядку, визначеному окремим законом.

Відповідно до ст. 151-1 Конституції України, Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України. Конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано.

Оскільки Заявником вичерпано всі національні засоби юридичного захисту порушеного права на постійне членство та роботу в Комітетах Верховної ради України, а саме пройдено першу та апеляційну інстанцію в судовому порядку адміністративного судочинства у справі № 9901/527/19 (касаційний порядок оскарження в даній категорії справ не передбачено), то дана конституційна скарга подається до Конституційного Суду України враховуючи відповідні вимоги до скарги згідно до Закону України «Про Конституційний Суд України».

1. Короткий виклад остаточного судового рішення, в якому було застосовано відповідні положення закону України.

Постановою Великої Палати Верховного Суду від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19 апеляційну скаргу народного депутата України XXXXXX задоволено частково, рішення Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 11.11.2019 р. скасовано, провадження у справі за позовом народного депутата України XXXXXX до Верховної Ради України про визнання протиправною бездіяльності, зобов'язання вчинити дії та визнання протиправною та нечинною постанови в окремій її частині закрито.

Предмет спору № 9901/527/19 виник внаслідок прийняття постанови Верховної Ради України № 1077 від 29.08.2019 р., якою було сформовано склад постійно діючих Комітетів Верховної Ради України, і якою не включено народного депутата України XXXXXX до складу Комітету з питань бюджету, та не розглянуто його раніше подану заяву про включення в статусі члена до зазначеного комітету.

Велика Палата Верховного Суду у постанові від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19, відмовляючи у позовних вимогах народного депутата України XXXXX, навела наступне обґрунтування при прийнятті остаточного судового рішення.

Велика Палата Верховного Суду зазначила, за приписами пункту 1 частини 1 статті 19 КАС України, юрисдикція адміністративних судів поширюється на справи у спорах фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи індивідуальних актів), дій чи бездіяльності, крім випадків, коли для розгляду таких спорів законом встановлено інший порядок судового провадження.

Особливості провадження у справах щодо оскарження актів, дій чи бездіяльності Верховної Ради визначені у статті 266 КАС України. Правила цієї статті поширюються на розгляд адміністративних справ зокрема щодо: законності

(крім конституційності) постанов Верховної Ради України, указів і розпоряджень Президента України (пункт 1 частини першої).

Велика Палата Верховного Суду зазначила, що при розмежуванні підсудності адміністративних справ про оскарження рішень, дій чи бездіяльності Верховної Ради України визначальним є предмет спору, тобто зміст (суть) актів, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень, а також правовий статус останнього у спірних правовідносинах.

Велика Палата Верховного Суду зазначила, що в порядку адміністративного судочинства можуть оскаржуватися лише ті акти, дії чи бездіяльність Верховної Ради України, які прийнято, вчинено, допущено у правовідносинах, в яких Верховна Рада України реалізовує свої владні повноваження.

Велика Палата Верховного Суду зазначила, що вбачає з матеріалів справи, що предметом спору є оскарження бездіяльності Верховної Ради України щодо не розгляду заяви народного депутата України ХХХХХ про включення його до Комітету з питань бюджету та, як наслідок, визнання протиправною Постанови Верховної Ради України від 29 серпня 2019 року № 1077.

Велика Палата Верховного Суду зробила висновок, що у випадку формування персонального складу комітетів Верховної Ради України *має місце процедура прийняття внутрішніх управлінських рішень, які направлені на внутрішню організацію (самоорганізацію) політичної роботи народних депутатів.*

Велика Палата Верховного Суду зробила висновок, що Касаційний адміністративний суд у складі Верховного Суду дійшов помилкового висновку щодо можливості оскарження бездіяльності Верховної Ради України та прийняття рішень Верховної Ради України щодо формування персонального складу комітетів у судовому порядку до судів адміністративної юрисдикції.

Велика Палата Верховного Суду дійшла висновку, що позов у справі № 9901/527/19 не належить розглядати в порядку адміністративного судочинства. На переконання Великої Палати Верховного Суду, поняття спору, який не підлягає розгляду в порядку адміністративного судочинства, у цій справі слід тлумачити в контексті частини третьої статті 124 Конституції України в ширшому значенні, тобто як поняття, що стосується тих спорів, які не підпадають під юрисдикцію не лише адміністративних судів, а взагалі не підлягають судовому розгляду.

Отже, підсумовуючи висновки Великої Палати Верховного Суду, стає незрозумілим, а в який саме правовий спосіб може бути захищене порушене конституційне право народного депутата України (обраного в порядку самовисунення в одномандатному виборчому окрузі) на реалізацію належного цілісного і реально діючого конституційно-правового статусу парламентаря щодо надання та реалізації постійного членства у Комітетах Верховної Ради України.

Так, Велика Палата Верховного Суду у (остаточному судовому рішенні) – Постанові від 13.05.2020 р., у пунктах 28 та 37 застосувала положення частини 2 статті 13 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України» і вказала, що Регламент не передбачає подання заяв народного депутата України обраного у одномандатному виборчому окрузі про входження його до конкретного Комітету Верховної Ради України, процедури розгляду такої *окремої заяви* та її обов'язкового

врахування при формуванні персонального складу постійних профільних комітетів Верховної Ради України.

Так, у пункті 28 тексту вищевказаної судової Постанови від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19 зазначено, що народний депутат України XXXXX зауважив, що спосіб реалізації його права на делегування представника до Підготовчої депутатської групи, не міг бути здійснений ним на практиці, враховуючи те, що до парламенту було обрано 44 народних депутата (за мажоритарною системою відносної більшості в одномандатних виборчих округах шляхом самовисунення), які перемогли в одномандатних виборчих округах, 37 з яких уповноважили народного депутата України XXXXX представляти їх інтереси (подавати їх персональні заяви про членство у профільних парламентських комітетах) у Підготовчій депутатській групі. Однак народний депутат України XXXX не мав можливості приєднатися до зазначених депутатів, а сформувати іншу групу зі своїм представником відповідно до пункту 2 статті 13 Регламенту, який зобов'язує делегувати по одному представнику від 15 народних депутатів, не міг, у зв'язку з фактичною відсутністю необхідної кількості від залишку інших депутатів, які не увійшли у депутатську групу на чолі з представником XXXXX.

Зазначені твердження Великої Палати Верховного Суду ґрунтуються саме на приписах пункту 2 частини 2 ст. 13 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України», де встановлено, що до складу Підготовчої депутатської групи делегуються народними депутатами, обраними в одномандатних округах, які реєструвалися кандидатами у народні депутати **шляхом самовисунення**, – по одному представнику від 15 народних депутатів. **Пропозиція у паперовій формі щодо свого представника, підписана не менше ніж 15 народними депутатами**, подається Голові Верховної Ради України.

В пунктах 22 та 34 Постанови від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19 Велика Палата Верховного Суду застосувала положення Закону України «Про статус народного депутата України», зокрема частину 1 статті 14 закону. В Постанові зазначено, що не передбачено, що народний депутат України обов'язково реалізує свої права та обов'язки в роботі органів Верховної Ради і що Підготовча група обов'язково розглядає і враховує заяви народних депутатів України про включення їх до комітетів Верховної Ради України при підготовці відповідного проекту Постанови Верховної Ради.

Так, у пункті 34 постанови від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19 Велика Палата Верховного Суду зазначає, що на думку Верховної Ради України, у народного депутата України XXXXXX були відсутні перешкоди у користуванні правом на делегування свого представника до Підготовчої депутатської групи у порядку, який визначений законом. Оскільки пропозицій для делегування інших народних депутатів України, обраних в одномандатних округах, не надходило, народний депутат України XXXX був уповноважений представником усіх народних депутатів України, обраних в одномандатних округах, **незважаючи на те, що безпосередньо народний депутат України XXXXX його не уповноважував**.

В пункті 37 постанови від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19 Велика Палата Верховного Суду зазначає, що положення Закону України «Про комітети Верховної Ради України» та Регламенту *не передбачають подання окремих заяв народних депутатів України* про участь в Комітетах Верховної Ради України, процедури їх розгляду та обов'язкового врахування при формуванні персонального складу комітетів

Верховної Ради України. Такий висновок Велика Палата Верховного Суду робить на підставі ч. 2 ст. 6 Закону України «Про комітети Верховної Ради України», яка закріплює, що обрання народних депутатів України до складу комітетів здійснюється на **основі пропозицій депутатських фракцій**.

На підставі вищезазначеного, та керуючись пунктом 1 частини першої статті 238 КАС України, судді Великої Палати Верховного Суду прийняли рішення про закриття провадження у справі № 9901/527/19 чим порушили не лише право ХХХХХ на захист його щодо входження та постійної діяльності в Комітетах Верховної Ради України, але й на цій стадії надали підстави звернутися до Конституційного суду України з даною конституційною скаргою.

2. Опис перебігу розгляду відповідної справи в судах

Заявником народним депутатом України ХХХХХ 02.10.2019 р. подано до Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду, як суду першої інстанції, позов до Верховної Ради України, в якому він просив: визнати протиправною бездіяльність Верховної Ради України в частині не розгляду його заяви від 19.08.2019 року про включення до складу Комітету з питань бюджету та зобов'язати Верховну Раду України розглянути цю заяву; визнати постанову Верховної Ради України від 29.08.2019 № 1077 протиправною та нечинною в частині не включення народного депутата України ХХХХХ до складу Комітету з питань бюджету; захистити права народного депутата України ХХХХХ, обравши ефективний засіб захисту прав за наслідками визнання протиправною постанови Верховної Ради України від 29.08.2019 р. № 1077.

Рішенням Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 11 листопада 2019 року ХХХХХ відмовлено у задоволенні позову.

Не погодившись із зазначеним судовим рішенням, позивач через Касаційний адміністративний суд у складі Верховного Суду подав апеляційну скаргу.

Велика Палата Верховного Суду ухвалою від 06 грудня 2019 року відкрила апеляційне провадження за апеляційною скаргою ХХХХХ на рішення Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 11 листопада 2019 року.

Ухвалою від 10 грудня 2019 року Велика Палата Верховного Суду призначила розгляд справи у судовому засіданні.

13 травня 2020 року Велика Палата Верховного Суду без участі сторін апеляційну скаргу ХХХХХ задовільнила частково, рішення Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 11.11.2019 р. скасувала повністю, провадження у справі за позовом ХХХХХ до Верховної Ради України про визнання протиправною бездіяльності, зобов'язання вчинити дії та визнання протиправною та нечинною постанови в окремій її частині закрила.

Копія постанови Великої Палати Верховного Суду від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19 на адресу ХХХХХ була надіслано судом 18.06.2020 р., та була вручена ХХХХХ 24.06.2020 р. на поштовому відділенні, що підтверджується документами доданими до даної конституційної скарги.

3. Конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України

Ст. 55 Закону «Про Конституційний Суд України» дозволяє подавати конституційну скаргу щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень). Для цього

необхідно визначити конкретну норму законодавчого акту, яка оскаржується та не відповідає Конституції України.

В постанові Великої Палати Верховного Суду від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19 міститься по тексту посилання та правозастосування декількох норм із законодавчих актів України, які належить перевірити на відповідність Конституції України та визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними).

Звертаючись із даною Конституційною скаргою до Конституційного суду Заявник – ХХХХХ вважає вказані нижче норми законів такими, що порушують належну цілісність та функціонально-діяльнісну складову конституційно-правового статусу народного депутата України, гарантовані конституційні права народного депутата України та просить перевірити на відповідність Конституції України наступні формулювання окремих статей та положення конкретних законів України:

1. Перевірити пункт 2 частини 2 статті 13 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України» на предмет відповідності частині 4 статті 76, частині 1 статті 78, частинам 1 та 5 статті 89 Конституції України.

2. Перевірити частину 1 статті 14 Закону України «Про статус народного депутата України» на предмет відповідності частині 4 статті 76, частині 1 статті 78, частинам 1 та 5 статті 89 Конституції України.

3. Перевірити частину 2 статті 6 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» на предмет відповідності частині 4 статті 76, частині 1 статті 78, частинам 1 та 5 статті 89 Конституції України.

Конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити зазначені в скарзі положення законів України:

- частину 4 статті 76 Конституції України, яка встановлює що *повноваження* народних депутатів України визначаються *Конституцією та законами України*;

- частину 1 статті 78 Конституції України, яка встановлює що народні депутати України *здійснюють свої повноваження на постійній основі*;

- частину 1 ст. 89 Конституції України, яка визначає що Верховна Рада України для здійснення законопроектної роботи, підготовки і попереднього розгляду питань, віднесених до її повноважень, виконання контрольних функцій відповідно до Конституції України *створює з числа народних депутатів України комітети Верховної Ради України* та обирає голів, перших заступників, заступників голів та секретарів цих комітетів.

- частину 5 ст. 89 Конституції України, яка визначає, що *організація і порядок діяльності комітетів* Верховної Ради України, її тимчасових спеціальних і тимчасових слідчих комісій *встановлюються законом*.

4. Обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини зазнало порушення внаслідок застосування закону.

Конституція України містить низку норм, які встановлюють комплексний і системний конституційно-правовий статус народного депутата України та гарантують його абсолютні права, зокрема щодо постійної діяльності у Комітетах Верховної Ради України.

Відповідно до статті 75 Конституції України, єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент – Верховна Рада України.

Згідно з частиною першою стаття 76 Конституції України конституційний склад Верховної Ради України – чотириста п'ятдесят народних депутатів України, які обираються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування строком на п'ять років.

Відповідно до частини 4 статті 76 Конституції України, повноваження народних депутатів України **визначаються Конституцією та законами України**.

Відповідно до частини 1 статті 78 Конституції України, народні депутати України здійснюють свої *повноваження на постійній основі*.

Відповідно до частини 5 статті 83 Конституції України, порядок роботи Верховної Ради України встановлюється **Конституцією України та Регламентом Верховної Ради України**.

Відповідно до частини 1 ст. 89 Конституції України, Верховна Рада України для здійснення законопроектної роботи, підготовки і попереднього розгляду питань, віднесених до її повноважень, виконання контрольних функцій відповідно до Конституції України створює з числа народних депутатів України комітети Верховної Ради України та обирає голів, перших заступників, заступників голів та секретарів цих комітетів.

Відповідно до частини 5 ст. 89 Конституції України, *організація і порядок діяльності комітетів* Верховної Ради України, її тимчасових спеціальних і тимчасових слідчих комісій *встановлюються законом*.

Отже, Конституція України у більшості відсилає до законів, які повинні встановити та регулювати повноваження народних депутатів України, зокрема і щодо їх діяльності в складі постійно діючих комітетів Верховної Ради України.

Зазначені норми Конституції України формують **цілісний конституційно-правовий статус** народного депутата, та гарантують йому рівні можливості роботи у складі відповідного профільного комітету.

Народний депутат України за своїм конституційно-правовим статусом – особа унікальна.

Народні депутати України, як посадові особи, характеризується тим, що: права та обов'язки народних депутатів України встановлені у межах компетенції парламенту; діяльність народних депутатів України підпорядкована виконанню функцій, покладених на орган законодавчої влади; посадовим правам парламентаріїв України кореспондують їх посадові обов'язки; здійснення діяльності народних депутатів України гарантується законодавством; вимоги народних депутатів України повинні виконуватися всіма, кому вони адресовані; парламентарії України мають право набувати так званих внутрішньо-спеціальних статусів; встановлена специфічна система гарантій; передбачені специфічні види та процедура відповідальності парламентаріїв.

Станом на дату формування поточного скликання новообраної Верховної Ради України у серпні 2019 р., діяли та до цих пір діють кілька законів України, які на виконання Конституції повинні регулювати порядок входження та членства народного депутата України до постійного профільного Комітету Верховної Ради України:

- Закон України «Про Регламент Верховної Ради України»;
- Закон України «Про статус народного депутата України»;

- Закон України «Про комітети Верховної Ради України».

Проте, зазначені закони України у своєму текстуальному вираженні мають окремі положення, словосполучення, формулювання та частини статей, реалізація та застосування яких у своїй сукупності дискримінує та порушує гарантоване Конституцією України право народного депутата України щодо **входження та діяльності на постійній основі до складу профільного Комітету Верховної Ради України.**

Щодо відповідності частини 1 статті 14 Закону України «Про статус народного депутата України».

Зазначена норма встановлює, що народний депутат **за погодженням з відповідною депутатською фракцією** може бути обраний членом одного комітету Верховної Ради України і бути одночасно членом однієї тимчасової слідчої та однієї тимчасової спеціальної комісії. При цьому Верховна Рада України **забезпечує пропорційне обрання** народних депутатів до складу відповідних комітетів.

В зазначеній нормі закону **імперативно встановлено лише погодження** обрання народного депутата до комітету Верховної Ради України **з відповідною депутатською фракцією.**

Як поводитися народному депутату України, обраному в одномандатному окрузі, якщо зазначена стаття, як і інші норми Закону України «Про статус народного депутата України», не врегульовують та не пропонують альтернативні процедури обрання до профільного Комітету Верховної Ради України, лише як виключно у спосіб **«за погодженням із відповідною фракцією»**, що є неможливим, у випадку коли народний депутат України, обраний за мажоритарною системою відносної більшості в одномандатному виборчому окрузі шляхом самовисунення (тобто, не є представником будь-якої політичної партії, яка увійшла у новообраний парламент і формує свою депутатську фракцію лише після обрання керівництва та постійно діючих органів Верховної Ради), та на момент і на етапі організації відкриття урочистого засідання першої сесії новообраного складу Верховної Ради України (діяльності Підготовчої депутатської групи) не входить до жодної фракції парламенту, а також не входить і до представницької депутатської групи (більш ніж 15 осіб, на вимогу п.1 та п. 2 ст. 2 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України»).

Враховуючи такі колізії між конституційним депутатським статусом та зазначеними імперативними процедурами, Заявник вважає таким, що є дефектним, з позицій можливості реалізації, та необґрунтовано заформалізованим гарантоване конституційне право народного депутата України на участь в роботі органів Верховної Ради України (передбаченого у ч.1 ст. 14 Закону).

У контексті такого тлумачення **частини 1 статті 14 Закону України «Про статус народного депутата України»**, не зрозумілою у запропонованій процедурі виявляється і частина фрази: **“... погодження ...з відповідною депутатською фракцією...”**

На думку Заявника, таке формулювання порушує реалізацію конституційного права народного депутата України на участь в роботі профільного комітету Верховної Ради України, оскільки робить не тільки доволі складною, а і фактично неможливою реалізацію такої декларативної процедури, – а саме, *“пошуку невідомої відповідної депутатської фракції...з подальшим погодженням пропозиції на входження у склад комітету на пропорційній основі”*. Така зафіксована у законі дефектна

процедура унеможливилює погодження з **відповідною депутатською** фракцією у випадку, коли обраний у одномандатному окрузі народний депутат України XXXXX не в змозі, а ні бути поки що членом фракції, ані реалізувати через політичні домовленості з іншими політичними внутрішньо парламентськими суб'єктами розгляд своєї пропозиції (персональної заяви на членство у комітеті) у контексті закріпленої безальтернативної процедури, передбаченої п.1 та п. 2 ст. 2 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України».

Отже, внаслідок застосування такої статті закону відносно XXXXX та ще 8 народних депутатів України (які подали персональні Заяви про включення членами до профільних постійних комітетів Верховної Ради України) у остаточному рішенні Великої Палати Верховного Суду у справі № 9901/527/19, порушено гарантоване Конституцією України право народного депутата на входження до Комітету Верховної Ради України, та порушено гарантоване пропорційне обрання народних депутатів до складу відповідних комітетів.

Звідси, не включення в такий спосіб народного депутата України XXXXX членом профільного комітету Верховної Ради України призводить до суттєвого порушення цілісності і системності, а у підсумку, і загальної дефектності його конституційно-правового статусу через наявність реальної суперечливості між конституційними правами і обов'язками народного депутата у вигляді розриву цілісності та унікальності зв'язку між ними. Це породжує явно виражену процедурну, а звідси, і загальну дискримінаційність стосовно таких "міноритарних" народних депутатів України, які обрані у одномандатних виборчих округах і не мають партійно-політичної приналежності та ознак відношення (майбутнього членства) до депутатських фракцій або груп.

Щодо відповідності частини 2 статті 6 Закону України «Про комітети Верховної Ради України».

Зазначена норма встановлює, що обрання народних депутатів України до складу комітетів здійснюється на **"основі пропозицій депутатських фракцій, внесених з дотриманням квот"**, визначених Регламентом Верховної Ради України. Якщо кількість членів депутатської фракції у Верховній Раді України дорівнює кількості комітетів або є більшою ніж кількість комітетів, депутатські фракції направляють не менш ніж по одному представнику до кожного комітету Верховної Ради України.

Застосування в остаточному рішенні Великої Палати Верховного Суду у справі № 9901/527/19 норми зазначеного закону також порушує право народного депутата України на входження до комітету Верховної Ради України, оскільки імперативно встановлює обрання до складу комітетів парламенту лише на основі політичних, ідеологічних та ситуативних домовленостей – **пропозицій депутатських фракцій... з дотриманням квот.**

Як поводитися народному депутату України, який обраний в одномандатному виборчому окрузі шляхом самовисунення, який на етапі початку роботи новообраного складу Верховної Ради України не належить до жодної політичної партії, фракції або групи, не врегульовано. Зазначена сукупність словосполучень та сама частина 2 статті 6, як і інші норми вказаного Закону України «Про комітети Верховної Ради України», не містять альтернативного нормативного регулювання щодо розгляду персональної депутатської пропозиції (заявки на членство у профільному комітеті).

В даному випадку, тлумачення та реалізація вказаної частини норми Закону, на думку Заявника, призводить до неможливості формування належного та повноцінного конституційно-правового статусу народного депутата України, його реальної дефектності та порушення принципу депутатської рівності, який знаходить свій прояв у праві народних депутатів України обирати і бути обраними до органів Верховної Ради України та на парламентські посади, у праві законодавчої ініціативи, брати участь у дебатах тощо.

Принцип Рівності порушено, оскільки обраному депутату не можливо повноцінно реалізуватись, виходячи з сутності порушених конституційних прав, цілісної діяльності та не роздільних парламентських повноважень.

Так, основна діяльність народного депутата у Верховній Раді України передбачена ст. 6 Закону України «Про статус народного депутата України». Народний депутат у порядку, встановленому законом:

- 1) бере участь у засіданнях Верховної Ради України;
- 2) бере участь у роботі депутатських фракцій (груп);
- 3) **бере участь у роботі комітетів**, тимчасових спеціальних комісій, тимчасових слідчих комісій, утворених Верховною Радою України;
- 4) виконує доручення Верховної Ради України та її органів; ...та інші.

Тобто позапроцедурний не розгляд персональної пропозиції (Заяви) XXXXX та наступне не включення в такий спосіб позафракційного народного депутата, обраного за мажоритарною системою відносної більшості в одномандатному виборчому окрузі шляхом самовисунення XXXXX, у склад профільного комітету з питань бюджету – це порушення цілісності не тільки реалізації конституційних повноважень народного депутата України, а і дискримінація і нівелювання цілісності, комплексності і системності його конституційно-правового статусу (у порівнянні з іншою більшістю народних депутатів, що обиралися за пропорційною системою у загальнодержавному багатомандатному виборчому окрузі за виборчими списками кандидатів у депутати, – які враховуючи імперативні приписи ч. 2 ст.6 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» за партійно-політичним принципом квотування та міжфракційними домовленостями, все ж таки були обрані членами профільних комітетів, згідно Постанови Верховної Ради України від 29 серпня 2019 року).

За результатами такого процедурного обрання до складу профільних комітетів, саме враховуючи на **нерівність та дискримінаційність щодо пропозицій депутатських фракцій, внесених з дотриманням квот**, Заявник вважає, що результатом цього стала прийнята незаконна **Постанова Верховної Ради України від 29 серпня 2019 року**. Даною Постановою не було включено народного депутата XXXXX членом профільного Комітету з питань бюджету, чим саме були порушені його конституційні права щодо реалізації депутатських повноважень, а також його конституційно-правовий статус.

Позбавивши Заявника права бути членом профільного Комітету Верховної Ради України, Верховна Рада також порушила конституційний принцип рівності між народними депутатами, обмеживши конституційні права та повноваження, а також порушивши конституційно-правовий статус депутата XXXXX та ще 8 народних депутатів України.

У таких діях чітко видно дискримінацію по відношенню і в порівнянні з конституційною компетенцією і повноваженнями інших народних депутатів (які в

повній мірі реалізують свій конституційно-правовий статус – завдяки їх включенню до складу різних профільних комітетів Верховної Ради України).

Щодо відповідності пункту 2 частини 2 статті 13 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України»

Зазначена норма встановлює, що до складу Підготовчої депутатської групи делегуються народними депутатами, обраними в одномандатних округах, які реєструвалися кандидатами у народні депутати шляхом “самовисунення”, – **по одному представнику від 15 народних депутатів. Пропозиція у паперовій формі щодо свого представника, підписана не менше ніж 15 народними депутатами**, подається Голові Верховної Ради України, а в разі його відсутності – Першому заступнику чи заступнику Голови Верховної Ради України не пізніше як через п'ять днів після офіційного оприлюднення Центральною виборчою комісією результатів виборів.

Велика Палата Верховного Суду приймаючи постанову від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19 не врахувала, що 37 народних депутатів уповноважили свого колегу народного депутата ХХХ на участь у Підготовчій депутатській групі представляти інтереси представників зовсім інших політичних сил, ніж тих, до яких належить депутат ХХХ, і персонально кожен з цих депутатів мав відмінну від його публічну і політичну позицію, що не давало ХХХХХ реальної можливості довірливо реалізувати через цю депутатську групу і її офіційного представника своє право (заявка на членство у профільному комітеті) на представництво в постійному комітеті Верховної Ради України.

Йому необхідно було б знайти з числа новообраних депутатів-самовисунців, депутатів зі схожими політичним поглядами, потрібно було довіряти цій групі і майбутньому уповноваженому представнику депутата. Але серед нового складу новообраних депутатів парламенту – “самовисунців та мажоритарників” Заявник не бачив, не був знайомий та особисто не знав достатньої кількості одностудців і соратників для формування альтернативної групи на вимогу пункту 2 зазначеної частини другої ст. 13 Закону.

Саме ці організаційні особливості не надавали Заявнику чи іншим “міноритарним” народним депутатам сформувати окрему повноцінну альтернативну депутатську групу для представництва їх інтересів в роботі Підготовчої депутатської групи урочистого відкриття роботи Верховної Ради України.

Судом не взято до уваги той факт, що інститут представництва передбачає, що довіритель уповноважує довіреного на певні дії в його інтересах за умови «довіри» до нього. Оскільки ХХХ не мав зазначених критеріїв, то й беззастережне і вимушене уповноваження його на представництво в Підготовчій депутатській групі, є порушенням завдання інституту особистого представництва.

З урахуванням того, що всього в парламент було обрано 44 народних депутата-самовисунця, то залишилися 8 осіб та Заявник, які не змогли сформувати окрему групу зі своїм представником, як вимагає цього пункт 2 ст. 13 Регламенту, який зобов'язує делегувати по одному представнику лише не менше ніж від 15 народних депутатів.

Заявник не зміг реалізувати зазначений процедурно-процесуальний інструмент для представництва своїх інтересів в Підготовчій депутатській групі, яка готувала проект Постанови про персональний склад Комітетів Верховної Ради

України, і тому намагався реалізувати своє конституційне право через подану ним окрему персональну заяву від 19.08.2019 року.

Тому застосування Великою Палатою Верховного Суду у судовій Постанові від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19 пункту 2 частини 2 ст. 13 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України», яка *встановлює імперативний обов'язок в паперовій формі подати пропозицію про представника не менше ніж від 15 народних депутатів, – є дискримінаційною по відношенню до депутатів, обраних в одномандатних округах (яких за результатами створення груп залишилось менше ніж вимагає частина 2 статті 13 профільного Закону) та порушує системність, цілісність, рівність конституційних прав на реалізацію повноважень у колективній роботі парламенту, а також єдність та цілісність конституційно-правового статусу народного депутата України.*

Зазначена дискримінація та нерівність конституційно-правових статусів народних депутатів України також прослідковується, якщо проаналізувати та порівняти процедури і представництво народних депутатів України, обраних за пропорційною системою у загальнодержавному багатомандатному виборчому окрузі за виборчими списками кандидатів у депутати від політичних партій, та які мають партійно-політичний зв'язок й інший правовий статус на етапі формування керівних постійно діючих органів Верховної Ради України.

Так, відповідно Закону України «Про Регламент Верховної Ради України», п.1 ч. 2 ст. 13. – “Формування та організація роботи Підготовчої депутатської групи” зазначає, що –

2. До складу Підготовчої депутатської групи делегуються:

1) політичними партіями, між виборчими списками яких розподілено депутатські мандати, – по одному представнику від 15 народних депутатів, обраних у загальнодержавному або одномандатному окрузі. **“Якщо після розподілу цієї квоти залишаються народні депутати, кількість яких становить вісім і більше осіб, додатково пропонується ще один представник від такої політичної партії.”** Пропозиція у паперовій формі щодо представника політичної партії за підписом керівника відповідної політичної партії подається Голові Верховної Ради України, а в разі його відсутності – Першому заступнику чи заступнику Голови Верховної Ради України не пізніше як через п'ять днів після офіційного оприлюднення Центральною виборчою комісією результатів виборів.

Отже, аналізуючи перший і другий пункти ч. 2. ст. 13 Регламенту Верховної Ради України, видно, що на відміну від депутатів, обраних за мажоритарною системою відносної більшості в одномандатних виборчих округах, які залишились у меншості ніж 15 осіб, у депутатів, обраних за пропорційною системою у загальнодержавному багатомандатному виборчому окрузі за виборчими списками кандидатів у депутати від політичних партій, які у меншості але більше ніж 8 осіб, є альтернативна процедура для представництва своїх інтересів у розподіленні квот, представлення персональних пропозицій на членство у комітетах.

Тобто, розтлумачуючи правозастосування та реалізацію на практиці вказаного імперативного припису та положень вищезазначеного п. 2 ст. 13. Закону, – якщо народний депутат України XXXXX не потрапив (не реалізував своє право на участь у великій депутатській групі з ідеологічних, моральних, політичних, організаційних та інших причин) у склад депутатської групи депутатів, обраних за мажоритарною системою відносної більшості в одномандатних виборчих округах, більше/менше

ніж 15 осіб (на чолі з обраним ними представником у Підготовчій депутатської групи), то його особиста пропозиція (Заява) на участь у формуванні органів та членство у постійних Комітетах Верховної Ради України залишається поза внутрішньою парламентською процедурою та поза захистом у судовому порядку (як зазначає у п. 52 своєї Постанови Велика Палата Верховного Суду), а конституційне право на реалізацію депутатських повноважень у колективній роботі профільних комітетів порушується та суттєво дискримінується по відношенню, по-перше, до великої кількості народних депутатів (всього 9 осіб), та, по-друге, у порівнянні з більшістю інших народних депутатів.

В результаті застосування таких норм Закону ми спостерігаємо явний прояв декларативності та фіктивності, нівелювання та «ущербності», а у підсумку порушення цілісності конституційно-правового статусу народного депутата України.

Допущені Підготовчою депутатською групою Верховної Ради України процедурні порушення, бездіяльність та не розгляд персональної заяви народного депутата України XXXXX до Комітету Верховної Ради на пленарному засіданні 29 серпня 2019 року, свідчать про вчинення протиправних дій, що реально порушують конституційні права на реалізацію системного, комплексного і повного комплексу повноважень депутата Парламенту, а також цілісність конституційно-правового статусу народного депутата.

Згідно з частиною 2 статті 19 Конституції України органи державної влади й органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією і законами України.

Отже, усі зазначені частини та окремі формулювання норм вказаних вище законів порушують права та дискримінують народних депутатів України, обраних за мажоритарною системою відносною більшості в одномандатних виборчих округах, у їх конституційно-правовому статусі в порівнянні з народними депутатами, обраними за пропорційною системою у загальнодержавному багатомандатному виборчому окрузі за виборчими списками кандидатів у депутати від політичних партій (як це передбачено п.1 ч.2 ст. 13 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України»).

Враховуючи зазначене вище, принагідно потрібно звернути увагу і на пункт 4.2 рішення Конституційного Суду України від 05.03.2003 № 5-рп/2003 (<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-0>), де зазначено, що Комітети Верховної Ради України утворюються Верховною Радою України для здійснення законопроектної роботи, підготовки і попереднього розгляду питань, віднесених до повноважень Верховної Ради України (частини перша, друга статті 89 Конституції України) (254к/96-ВР). За своїм конституційним статусом комітети Верховної Ради України є органами, які мають предметно визначену компетенцію і забезпечують здійснення парламентом його повноважень.

Отже, діяльність комітетів Верховної Ради України пов'язана з вирішенням питань, віднесених до повноважень Верховної Ради України.

Зазначене дає можливість зробити висновок, що існує кілька обов'язкових форм діяльності народних депутатів:

- «одноособова форма діяльності», яка реалізується під час пленарних засідань в приміщенні Верховної Ради України (виступи, голосування, подання законопроектів);

- «колегіальна форма діяльності», яку народний депутат України реалізує виключно через діяльність у складі Комітетів та депутатських груп. Такі права депутат має можливість реалізувати лише через спільну колегіальну роботу з іншими народними депутатами.

Наприклад, є різниця між депутатським запитом, який є результатом особистого волевиявлення окремого народного депутата, як форма реалізації наданих йому повноважень. А є запит від Комітету Парламенту (пункт 6 ч. 1 ст. 14 Закону України «Про комітети Верховної Ради України»), який формується спільно від Комітету, і є окремою формою реалізації повноважень народних депутатів.

Потрібно враховувати і те, що Закон України «Про статус народного депутата України» в ч. 6 ст. 13 містить положення про те, що народний депутат може не входити до жодної зареєстрованої депутатської фракції чи депутатської групи.

Проте відсутня така аналогія чи паралель щодо можливої наявності законодавчого формулювання – “не входження у постійні комітети Верховної Ради України”. Так, в жодному з вищезгаданих по тексту конституційної скарги Законів та окремих оскаржуваних положень пункту 2 частини 2 статті 13 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України», частини 1 статті 14 Закону України «Про статус народного депутата України», частини 2 статті 6 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» не встановлено, що народний депутат України може не входити до Комітету Верховної Ради України.

Більше того, якщо проаналізувати ч. 2 ст. 10 Закону України «Про статус народного депутата України», то “народний депутат реалізує на засіданнях Верховної Ради України *та* в роботі її органів надані йому права відповідно до Конституції України, цього та інших законів України”.

Системне тлумачення цієї норми говорить про невід’ємність компетенцій, цілісність, системність і комплексність конституційно-правового статусу та реалізацію повноважень народного депутата України через його участь як у засіданнях Верховної Ради України *та* в роботі її органів (у тому числі профільних Комітетах).

З комплексного аналізу законодавства, яке регулює правовий статус та порядок діяльності народного депутата України, слідує висновок, що народний депутат України здійснює на постійній основі законопроектну роботу у складі відповідного Комітету Верховної Ради України, і законодавством прямо не передбачено можливості не входження депутатів до складу жодного з комітетів Верховної Ради України.

Парламентарій може цілком реалізувати свої повноваження і представницький мандат лише у випадку органічного тісного зв’язку із профільним комітетом та перебуванням в ньому на правах членства або і на певній посаді в ньому.

Отже, у випадку відсутності законодавчо закріпленого статусу членства в Комітетах, народні депутати України перебували б у сфері неструктурованої позапланової самодіяльності, без врахування їх досвіду та всупереч волі виборців, які обирають депутатів в тому числі і за їх певну галузеву кваліфікацію і діяльність.

Тому ненадання можливості народному депутату України входити (бути обраним) до профільного Комітету Верховної Ради України позбавляє його низки вищезазначених конституційних прав, які можуть бути реалізовані лише в межах діяльності Комітету Верховної Ради, і здійснює негативний і деструктивний вплив на системність, комплексність і цілісність його конституційно-правового статусу.

Враховуючи викладене вище, слід навести положення Рекомендацій Місії Європейського Парламенту щодо внутрішньої реформи та підвищення інституційної спроможності Верховної Ради України
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1035-19#n23>

Так, згідно статті 1 Закону України "Про комітети Верховної Ради України" комітет Верховної Ради України (далі – комітет) – орган Верховної Ради України, який утворюється з числа народних депутатів України для здійснення за окремими напрямками законопроектної роботи, підготовки і попереднього розгляду питань, віднесених до повноважень Верховної Ради України, виконання контрольних функцій. Комітет відповідальний перед Верховною Радою України і підзвітний їй. Діяльність комітетів координує Голова Верховної Ради України згідно з Конституцією України та в порядку, встановленому Регламентом Верховної Ради України. Нормами цього ж Закону детально врегульовано порядок формування персонального складу комітетів, а також порядок та підстави змін такого складу.

Ч. 2 ст. 7 ЗУ «Про комітети Верховної Ради України» встановлює, що обрання нового члена комітету, відкликання члена комітету, обрання чи відкликання голови комітету, першого заступника, заступника голови, секретаря комітету здійснюються шляхом прийняття окремої постанови Верховної Ради України.

Отже, ч. 2 ст. 7 ЗУ «Про комітети Верховної Ради України» встановлює, що лише Верховна Рада України має право обрати нового члена комітету, і в даному випадку попередні спроби судового захисту не можуть підміняти таке дискреційне право парламенту.

Аналізуючи факт процедурних дискримінацій та порушення конституційних прав народного депутата України XXXXX, через не здійснення Верховною Радою України владних внутрішньо-організаційних управлінських функцій, передбачених Конституцією та законами України, треба акцентувати увагу на тому, що вони полягали у незаконному позбавленні останнього можливості (через реалізацію персональної Заяви на членство у Комітеті Верховної Ради України) виконувати певні функції на посаді члена Комітету з бюджету Верховної Ради України.

Так, право народного депутата України на обов'язкову участь в діяльності Комітетів Верховної Ради України також логічно витікає з положень постанови Верховної Ради України № 1035-VIII від 17.03.2016 р., яка рекомендувала:

- в пункті 2 Постанови вказано, що перед офіційним внесенням Урядом до Верховної Ради України будь-якого важливого законопроекту має передувати подання до профільного комітету Верховної Ради України так званої "Білої Книги" – документа, що пояснює політичні цілі запропонованого законопроекту та заходи, які пропонується здійснити. За результатами обговорення "Білої Книги" на засіданні профільного комітету ухвалюється висновок.

Отже, не входження народного депутата до Комітету Верховної Ради України позбавляє його права на обговорення попередніх пояснень політичних цілей запропонованого Урядом законопроекту та заходів, які пропонується здійснити.

- В пункті 16 Постанови вказано, що кожен комітет Верховної Ради України повинен щорічно розробляти та затверджувати річний робочий план здійснення нагляду (контролю) за виконавчою гілкою влади, що дасть змогу здійснювати контрольні повноваження системно, а не ситуативно.

Отже, не входження народного депутата до Комітету Верховної Ради України позбавляє його права на колегіальний нагляд (контроль) за виконавчою гілкою влади.

Подальше ж застосування оскаржуваних в даній конституційній скарзі положень Законів вже призвело до обмеження конституційних прав Заявника та інших народних депутатів України через абсолютну неможливість здійснення діяльності у складі Комітетів, та призведе до нових негативних наслідків для інших депутатів, які можуть бути обрані в одномандатних виборчих округах звужуючи як їх права, так і діяльність парламенту загалом, включаючи можливість виникнення питання про легітимність їх голосу в процесі реалізації законодавчої діяльності – бо сам законодавчий процес, суб'єктом якого виступає народний депутат, складається з низки обов'язкових послідовних стадій, включаючи і обговорення законопроекту на засіданні Комітету Верховної Ради України, тобто, відсутність участі депутата в одній з стадій законодавчого процесу може привести к виникненню питання про легітимність його голосу в процесі голосування за прийняття законопроекту в залі засідань Верховної ради України.

Щодо суспільного резонансу передбаченого ч. 2 ст. 77 Закону України «Про Конституційний Суд України»

В результаті протиправних дій під час голосування постанови Верховної Ради України № 1077 від 29.08.2019 р., якою було сформовано склад профільних Комітетів Верховної Ради України, до комітетів Верховної Ради України 29.08.2019 р. не було включено, окрім XXXXX, наступних народних депутатів України:

- Гриб Вікторію Олександрівну;
- Магомедова Мусу Сергоєвича;
- Новинського Вадима Владиславовича;
- Шпенова Дмитра Юрійовича;
- Іванчука Андрія Володимировича;
- Магєру Сергія Васильовича;
- Требушкіна Руслана Валерійовича;
- Шенцева Дмитра Олексійовича.

Зазначимо, що Стаття 11 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» містить посилання на функції комітетів Верховної Ради України, а саме що комітети Верховної Ради України здійснюють такі функції:

- законопроектну;
- організаційну;
- контрольну.

Стаття 12 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» містить посилання на законопроектну функцію комітетів, яка полягає в наступному:

- 1) розробці проектів законів, інших актів Верховної Ради України;
- 2) попередньому розгляді та підготовці висновків і пропозицій щодо законопроектів, внесених суб'єктами законодавчої ініціативи на розгляд Верховної Ради України;

3) доопрацюванні за дорученням Верховної Ради України окремих законопроектів за наслідками розгляду їх у першому та наступних читаннях (за винятком прийнятих Верховною Радою України актів у цілому);

4) попередньому розгляді та підготовці висновків і пропозицій щодо проектів загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального, національно-культурного розвитку, охорони довкілля, а також наданні згоди на обов'язковість чи денонсацію міжнародних договорів України;

5) узагальненні зауважень і пропозицій, що надійшли до законопроектів;

6) внесенні пропозицій щодо перспективного планування законопроектної роботи.

Стаття 39 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» містить посилання на права, які мають виключно члени певного Комітету парламенту:

- вносити пропозиції про розгляд на засіданнях комітетів будь-якого питання, що належить до їх відання, а також брати участь в обговоренні рішень, висновків, рекомендацій, у прийнятті їх чи ухваленні. Пропозиція члена комітету на його вимогу повинна бути проголосована на засіданні комітету;

- викладати у письмовій формі свою окрему думку як додаток до рішення, рекомендації чи висновку комітету;

- брати участь у підготовці проектів актів Верховної Ради України

Отже, через обмеження конституційно-правового статусу і повноважень окремого народного депутата на входження до профільного Комітету парламенту порушені разом із правами народних депутатів і деякі основні функції Верховної Ради України:

- *представницька функція* Верховної Ради, яка являє собою вид діяльності парламенту України, що полягає в представництві українського народу – громадян України всіх національностей – у здійсненні законодавчої влади шляхом виявлення, узагальнення, узгодження, формування, реалізації та захисту його інтересів (у тому числі у статусі члена комітету з правом голосування в середині комітету);

- *установча (державотворча) функція* Верховної Ради, оскільки пріоритетними напрямками діяльності парламенту зі здійснення цієї функції є, формування або участь у формуванні органів виконавчої і судової влади. Але ці напрями далеко не вичерпують собою установчу функцію Верховної Ради. Ця функція охоплює собою також такі напрями державотворчої діяльності Верховної Ради, як рівноправне формування власних, *парламентських структур* (у тому числі комітетів).

Тому дискримінаційні положення пункту 2 частини 2 статті 13 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України», частини 1 статті 14 Закону України «Про статус народного депутата України» та частини 2 статті 6 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» протиправно і необґрунтовано обмежили конституційно-правовий статус не лише народного депутата України Деркача А.Л., не лише вищезазначених його колег по депутатському корпусу, а й всього депутатського корпусу Парламенту, що негативно впливає на легітимність Верховної Ради України.

Зазначені оскаржувані пункти законів діють вже багато років:

- пункт 2 частини 2 статті 13 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України» діє з 06.11.2012 р.

- частина 1 статті 14 Закону України «Про статус народного депутата України» діє з 15.01.2009 р.

- частина 2 статті 6 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» діє з 04.04.1995 р.

Багаторічна дія зазначених дискримінаційних норм стосовно неможливості вільного входження народних депутатів України, обраних за мажоритарною системою відносної більшості в одномандатних виборчих округах, до профільних Комітетів Українського Парламенту, та їх подальша дія негативно впливають на діяльність Комітетів, негативно відображаються на законотворчій діяльності, на легітимності прийняття рішень та голосування, на якості функцій Верховної Ради України, як єдиного законодавчого органу нашої держави.

У результаті ретельний системний аналіз та визнання неконституційними оскаржуваних положень і частин вказаних норм законів є вкрай важливими та актуальними для легітимної та продуктивної діяльності українського парламенту та функціонування українського парламентаризму.

5. Відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів.

До даної конституційної скарги заявник додає наступні документи:

- Копія остаточного судового рішення засвідчена в установленому порядку судом, що його ухвалив (Постанова Великої Палати Верховного Суду від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19; супровідний лист від _____).

- Копія постанови Верховної Ради України № 1077 від 29.08.2019 р., якою було сформовано склад Комітетів Верховної Ради України.

- Копія позовної заяви до Касаційного адміністративного суду Верховного Суду у справі № 9901/527/19

- Копія відзиву Верховної Ради України до Касаційного адміністративного суду Верховного Суду у справі № 9901/527/19

- Копію рішення Касаційного адміністративного суду Верховного Суду від 11.11.2019 р. у справі № 9901/527/19

- Копія апеляційної скарги XXXXX у справі № 9901/527/19

- Копія відзиву Верховної Ради України до Великої Палати Верховного суд у справі № 9901/527/19

- Копію листа Управління забезпечення автоматизованого документообігу Великої Палати Верховного суд від 10.06.2020 р.

- Копія листа Управління забезпечення автоматизованого документообігу Великої Палати Верховного суд від 11.08.2020 р.

- Копія інформаційного повідомлення (скрін-шот) з офіційного веб-сайту ДП «Укрпошта» щодо відправлення № 0104339605513, яким надіслано постанову від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19

Зазначені документи відображають обставини прийняття Постанови Верховної Ради України про формування Комітетів, процес оскарження постанови в суді, та застосування судом норм законів, які не відповідають Конституції України.

Щодо строку на подання даної конституційної скарги

Пункт 2. ч. 1 ст. 77 ЗУ «Про Конституційний Суд України» встановлює, що подати конституційну скаргу можна у випадку, коли з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців.

Як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, встановлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Суд визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу.

Якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, *він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку.*

Частиною 2 ст. 255 КАС України встановлено, що у разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Отже, законної сили оскаржувана постанова набрала 13.05.2020 р. і останнім днем для подання конституційної скарги є 13.08.2020 р.

Заявник вважає, що є всі правові підстави для поновлення строків для подання даної конституційної скарги враховуючи наступне:

- 13.05.2020 р. судову постанову у справі прийнято без участі сторін, оскільки Велика Палата Верховного Суду у зв'язку із карантинними заходами попросила сторони у справі подати клопотання про розгляд справи у письмовому провадженні за відсутності сторін, що й було зроблено;
- станом на 10.06.2020 р. секретаріат Великої Палати Верховного Суду письмово повідомив адвоката Заявника (позивач у справі), що постанова від 13.05.2020 р. ще не підписана всіма суддями електронним підписом та не опублікована в автоматизованій системі документообігу (докази надаються);
- текст постанови від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19 опубліковано в реєстрі судових рішень лише після 15.06.2020 р.
- народний депутат України XXXXX отримав текст постанови від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19 лише 24.06.2020 р. засобами поштового зв'язку (інформація від 11.08.2020 р. у відповідь на адвокатський запит представника XXXXX) та за інформацією з офіційного веб-сайту ДП «Укрпошта» щодо відправлення № 0104339605513

Отже, є всі підстави для поновлення строків на подання конституційної скарги і після 13.08.2020 р., зокрема враховуючи і суспільний інтерес, оскільки невідповідність приписів зазначених вище законів України «Про комітети Верховної Ради України» Конституції України стосується широкого кола як чинних, так і майбутніх народних депутатів України.

Враховуючи вищезазначене, керуючись, 55, 56, Закону України «Про Конституційний Суд України» прошу:

1. Поновити строк для подання даної конституційної скарги.
2. Перевірити пункт 2 частини 2 статті 13 закону України «Про Регламент Верховної Ради України» на предмет відповідності частині 4 статті 76, частині 1 статті 78, частинам 1 та 5 статті 89 Конституції України.
3. Перевірити частину 1 статті 14 закону України «Про статус народного депутата України» на предмет відповідності частині 4 статті 76, частині 1 статті 78, частинам 1 та 5 статті 89 Конституції України.
4. Перевірити частину 2 статті 6 закону України «Про комітети Верховної Ради України» на предмет відповідності частині 4 статті 76, частині 1 статті 78, частинам 1 та 5 статті 89 Конституції України.

5. Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), окремі положення пункту 2 частини 2 статті 13 закону України «Про Регламент Верховної Ради України», частини 1 статті 14 закону України «Про статус народного депутата України», частини 2 статті 6 закону України «Про комітети Верховної Ради України».

Перелік документів і матеріалів, що додаються до конституційної скарги:

1. Копія остаточного судового рішення засвідчена в установленому порядку судом, що його ухвалив.
2. Копія постанови Верховної Ради України № 1077 від 29.08.2019 р., якою було сформовано склад Комітетів Верховної Ради України.
3. Копія позовної заяви до Касаційного адміністративного суду Верховного Суду у справі № 9901/527/19
4. Копія відзиву Верховної Ради України до Касаційного адміністративного суду Верховного Суду у справі № 9901/527/19
5. Копію рішення Касаційного адміністративного суду Верховного Суду від 11.11.2019 р. у справі № 9901/527/19
6. Копія апеляційної скарги Деркача А.Л. у справі № 9901/527/19
7. Копія відзиву Верховної Ради України до Великої Палати Верховного суд у справі № 9901/527/19
8. Копію листа Управління забезпечення автоматизованого документообігу Великої Палати Верховного суд від 10.06.2020 р.
9. Копія листа Управління забезпечення автоматизованого документообігу Великої Палати Верховного суд від 11.08.2020 р.
10. Копія інформаційного повідомлення (скрін-шот) з офіційного веб-сайту ДП «Укрпошта» щодо відправлення № 0104339605513, яким надіслано постанову від 13.05.2020 р. у справі № 9901/527/19
11. Копія свідоцтва адвоката
12. Копія договору про надання правової допомоги
13. Ордер до Договору про надання правової допомоги.